Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος | *Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἀπριλίου 1908* | *Ἔτος 30ὸν.—Ἀριθ. 19*

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Τὸ ᾆσμα ἦτο μονότονον, μελαγχολικόν, θλιβερόν, ὡς πένθιμος ψαλμῳδία. Ἀλλὰ μόλις ἐσβέσθησαν καὶ οἱ τελευταῖοι του φθόγγοι, μία φωνὴ ὑψώθη λέγουσα:

— Ὦ Ρίγα! ποῖος σ' ἔκαμεν ἔτσι ὡραίαν; Ἡ σκλαβιὰ τῶν Λιβονίων!... Ἄμποτε μίαν ἡμέραν ν' ἀγοράσωμεν μὲ χρήματα τὸν πύργο σου ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, καὶ νὰ τοὺς κάμωμεν νὰ χορέψουν ἐπάνω σὲ φλογισμένες πέτρες!

Ἦτο ὁ Γοσποδίν, ὁ ὁποῖος ἐσφενδόνισε τοὺς πρώτους στίχους ἑνὸς ρωσσικοῦ ὕμνου. Ἔπειτα αὐτὸς ὁ ἴδιος, μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του ὅλους, ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὴν ἐπῳδὸν τοῦ *Μπόνι-Σάρα-Κράνι*, τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου τῶν Ρώσσων, ὁ ὁποῖος ἔχει τόσον ὑψηλὸν καὶ θρησκευτικὸν χαρακτῆρα.

Ἔξαφνα ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη. Ἑκατοντάς φοιτητῶν ἐξώρμησαν εἰς τὴν αὐλήν. Περιεστοίχισαν ὅλοι τὸν σλαυϊκὸν ὅμιλον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἵστατο ὁ Ἰωάννης Νικολέφ, ἀνίσχυρος πλέον νὰ συγκρατήσῃ τοὺς φίλους του, ὑπερεξημμένους ἐκ τῶν φωνῶν καὶ τῶν κινημάτων τῶν ἀντιπάλων.

Μολονότι ὁ Κὰρλ Γιοχάουζεν δὲν ἦτο μαζί των διὰ νὰ τοὺς παροτρύνῃ,—εὑρίσκετο ἀκόμη εἰς τὸ ἀμφιθέατρον,—ἤρχισαν νὰ ψάλλουν, νὰ ὠρύωνται μᾶλλον, τὸ Gaudeamus igitur, προσπαθοῦντες νὰ καταπνίξουν τὸν ρωσσικὸν ὕμνον, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ ἰσχυρὰ μελῳδία ἀντεῖχε καὶ ἐπεβάλλετο.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύο φοιτηταὶ εὑρέθησαν ἀντιμέτωποι, ἕτοιμοι νὰ ὁρμήσουν κατ' ἀλλήλων,—ὁ Σίγφριδ καὶ ὁ Γοσποδίν. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων μόνων θὰ ἐκρίνετο ὁ φυλετικὸς ἀγών; Αἱ δύο ἀντίπαλοι μερίδες δὲν θὰ ἐλάμβαναν ἐνεργὸν μέρος ὑπὲρ τῶν ἀντιπροσώπων των;... Ἡ μονομαχία δὲν θὰ μετεβάλλετο εἰς γενικὴν μάχην, τῆς ὁποίας ἡ εὐθύνη θὰ ἐβάρυνεν αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον;

Ἀκούσας τὸν θόρυβον, τὸν προκληθέντα ὡς ἐκ τῆς ἐξόδου τῶν συνδαιτυμόνων, ὁ Πρύτανις ἔσπευσε νὰ παρέμβῃ. Καθηγηταί τινες, ἑνωθέντες μετ' αὐτοῦ, διέσχιζον τώρα τὴν αὐλήν, ἀνὰ μέσον τῶν ὁμίλων. Προσεπάθουν νὰ καθησυχάσουν τοὺς νέους ἐκείνους, ἑτοίμους νὰ ἔλθουν εἰς χεῖρας. Ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωναν. Ὁ Πρύτανις δὲν εἶχε πλέον καμμίαν ἐπιβολήν. Τί ἠδύνατο ἄλλως νὰ κάμῃ ἐν μέσῳ τῶν Γερμανῶν, τῶν ὁποίων ηὐξάνετο ὁ ἀριθμὸς ἐφ' ὅσον ἐκενοῦτο ἡ αἴθουσα τοῦ ἀμφιθεάτρου;...

Ὁ Ἰωάννης Νικολὲφ καὶ οἱ σύντροφοί του, παρὰ τὴν ἀριθμητικὴν ὑπεροχὴν τῶν ἀντιθέτων, δὲν ὑπεχώρουν οὔτε πρὸ τῶν ἀπειλῶν των, οὔτε πρὸ τῶν ὕβρεων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὁ Σίγφριδ, κρατῶν ποτήριον, ἐπλησίασε τὸν Γοσποδίν καὶ τοῦ ἔρριψε τὸ περιεχόμενον εἰς τὸ πρόσωπον.

Ἦτο ἡ πρώτη ἐχθροπραξία, τὴν ὁποίαν τίς οἶδε πόσαι ἄλλαι ἔμελλε νὰ διαδεχθοῦν.

Καὶ ὅμως, μόνον ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ Κὰρλ Γιοχάουζεν, ὁ ὁποῖος ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς εἰσόδου, ἐσταμάτησαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη. Αἱ τάξεις διεσπάσθησαν, ἤνοιξαν δίοδον, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ τραπεζίτου ἠδυνήθη οὕτω νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ μέρος ὅπου ἵστατο ὁ υἱὸς τοῦ καθηγητοῦ.

Δυσκόλως θὰ ἠδύνατό τις νὰ περιγράψῃ τὴν στάσιν τοῦ Κὰρλ κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἡ ἤρεμος φυσιογνωμία του, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζε τὸν ἀντίπαλόν του, δὲν ἐξέφραζε διόλου ὀργήν, ἀλλ' ἀπέχθειαν καὶ περιφρόνησιν. Οἱ σύντροφοί του τὸ ἐνόησαν εὐθύς: ἤρχετο ἐκεῖ διὰ νὰ τῷ ρίψῃ νέαν ὕβριν κατὰ πρόσωπον.

Τὸν θόρυβον εἶχε διαδεχθῇ σιγὴ ἀκόμη

«Ὁ Σίγφριδ, κρατῶν ποτήριον...» (Σ. 145, στ. β'.)

τρομερωτέρα. Προησθάνοντο ἤδη ὅτι ἡ ῥήξις θὰ ἦτο τελειωτική, συμπλεκομένων τῶν δύο κυριωτέρων ἀρχηγῶν.

Ἐν τούτοις ὁ Γοσποδίν, ἀφίσας τὸν Σίγφριδ, ἀνέμεινε νὰ προχωρήσῃ ὀλίγα βήματα ὁ Κάρλ, καὶ τότε ἐκινήθη ὡς διὰ νὰ τῷ φράξῃ τὴν ὁδόν.

Ὁ Ἰωάννης τὸν ἠμπόδισε.

— Ἄφισε, τῷ εἶπεν, εἶνε δουλειὰ δική μου.

Ἦτο πραγματικῶς «δουλειὰ δική του». Καὶ μὲ ἀπόλυτον ψυχραιμίαν, ἀπεμάκρυνε διὰ τῆς χειρὸς τοὺς φίλους του, ὅσοι ἐπέμειναν νὰ παρέμβουν.

— Μὰ δὲν θὰ μ' ἐμποδίσῃς! ἀνέκραξεν ὁ Γοσποδὶν εἰς παροξυσμὸν μεγάλης ὀργῆς.

— Τὸ θέλω! ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης Νικολέφ, μὲ τόνον ἤρεμον καὶ ἀποφασιστικόν, μὴ ἐπιδεχόμενον ἀντίρρησιν.

Τότε, ἀποταθεὶς πρὸς τὸ πλῆθος τῶν φοιτητῶν καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ κούεται ἀπὸ ὅλους, εἶπε:

— Εἴσθε ἑκατοντάδες καὶ δὲν εἴμεθα οὔτε πενῆντα!... Κτυπήσατέ μας!.... Θὰμυνθῶμεν, θὰ νικηθῶμεν!... Ἀλλὰ θὰ φερθῆτε ὡς ἄνανδροι!

Ὀρμαγδὸς μανιώδης τῷ ἀπεκρίθη.

Ὁ Κὰρλ ἔνευσε τότε ὅτι ἤθελε νὰ ὁμιλήσῃ, κ' ἔγινε πάλιν σιωπή.

— Ναί, εἶπε, θὰ ἤμεθα ἄνανδροι!... Ὑπάρχει κανεὶς μεταξὺ τῶν Σλαύων, ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νἀναλάβῃ τὴν ὑπόθεσίν διὰ λογαριασμόν του;

— Ἡμεῖς ὅλοι, τὴν παίρνουμε ἐπάνω μας! ἐφώναξαν οἱ σύντροφοι τοῦ Ἰωάννου.

Οὗτος τότε πλησιάσας εἶπε:

— Ἐγώ! Ἂν ὁ Κὰρλ ἐπιθυμῇ νὰ προκληθῇ προσωπικῶς, τὸν προκαλῶ ἐγώ!

— Σύ;... ἀνέκραξεν ὁ Κὰρλ εἰς τόνον βαθυτάτης περιφρονήσεως.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης. Διάλεξε δύο φίλους σου. Ἐγὼ ἐδιάλεξα δύο ἰδικούς μου.

— Σύ... νὰ κτυπηθῇς μαζί μου;

— Μάλιστα... αὔριον... ἂν δὲν εἶσαι ἕτοιμος τώρα. Καὶ ἀμέσως, αὐτὴ τὴ στιγμή, ἐὰν θέλῃς.

Ὁ Πρύτανις καὶ οἱ καθηγηταί, μακρόθεν παρακαλουθοῦντες τὴν σκηνήν, προσεποιοῦντο ὅτι δὲν βλέπουν καὶ δὲν ἀκούουν.

Ὁ Κὰρλ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, καὶ κυττάξας τὸν Ἰωάννην ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἶπε:

— Ἄ, ἐδιάλεξες λοιπὸν τοὺς μάρτυράς σου;

— Ἰδοὺ αὐτοί, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, δείξας τὸν Γοσποδὶν κ' ἕνα ἄλλον.

— Καὶ νομίζεις ὅτι θὰ δεχθοῦν;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἀνέκραξεν ὁ Γοσποδίν.

— Ἐγὼ ὅμως, Ἰωάννη Νικολέφ, ἀπεκρίθη ὁ Κάρλ, ποτέ, ποτὲ δὲν θὰ δεχθῶ νὰ μονομαχήσω μαζί σου!

— Καὶ διατί, Κὰρλ Γιαχάουζεν;

— Διότι δὲν μονομαχεῖ κανεὶς μὲ τὸν υἱὸν ἑνὸς δολοφόνου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ἡ ἀποκάλυψις

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ τὴν προτεραίαν ἐν Ρίγᾳ, ὅπου ὁ δικαστὴς Κέρστορφ, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, ὁ ἰατρὸς Χαμὶν καὶ ὁ κ. Φρὰγκ Γιοχάουζεν εἶχον ἐπανέλθῃ τὴν νύκτα τῆς 15 πρὸς τὴν 16 Ἀπριλίου.

Δώδεκα ὥρας πρίν, ἀπὸ τὸ πρωί, εἶχε διασπαρῇ ἡ εἴδησις τοῦ ἐγκλήματος, τοῦ διαπραχθέντος εἰς τὸ Καπηλεῖον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*. Καὶ συγχρόνως μὲ τὴν δολοφονίαν, ἐκοινολογεῖτο καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θύματος.

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος Πὸς ἦτο πολὺ γνωστὸς εἰς ὅλην τὴν πόλιν. Καθ' ἑκάστην τὸν συνήντων μὲ τὴν στολὴν τῆς Τραπέζης του, μὲ τὸ δερμάτινον σακκίδιον ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ ὤμου του, ἢ μὲ τὸ ὀγκῶδες χαρτοφυλάκιον ὑπὸ μάλης, μεταβαίνοντα νὰ ἐνεργήσῃ εἰσπράξεις ἢ πληρωμὰς διὰ λογαριασμὸν τῶν Ἀδελφῶν Γιοχάουζεν. Ἀγαθὸς καὶ εὔθυμος, πρόθυμος καὶ φιλόφρων, μόνον φίλους εἶχε καὶ κανένα ἐχθρόν. Ἦτο εἰς τὰς παραμονὰς τοῦ εὐτυχοῦς του γάμου μὲ τὴν Ζεναΐδα Παρενσώφ, κατόπιν μνηστείας τόσῳ μακρᾶς καὶ ὑπομονητικῆς... Μετὰ τρεῖς ἡμέρας οἱ μελλόνυμφοι θὰ παρουσιάζοντο πρὸ τοῦ πάστορος—τοῦ προτεστάντου ἱερέως,—ὁ ὁποῖος θὰ ἡνίλογει τὴν ἕνωσίν των. Θὰ ἐγίνετο οἰκογενειακὴ ἑορτή, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἐλάμβανον μέρος καὶ οἱ ὑπάλληλοι τῶν ἄλλων Τραπεζῶν, οἱ ὁμόβαθμοι τοῦ Πός, δὲν ὑπῆρχε δὲ ἀμφιβολία ὅτι καὶ οἱ ἀδελφοὶ Γιοχάουζεν θὰ τὴν ἐτίμων διὰ τῆς παρουσίας των. Αἱ προετοιμασίαι εἶχαν ἀρχίσῃ, καὶ τελειώσῃ μάλιστα.

Καὶ ἰδοὺ τώρα ὁ Πὸς νεκρός, ὑπὸ τὸ πλῆγμα δολοφόνου ἐγχειριδίου, εἰς ἐρημικὸν καπηλεῖον, εἰς κάποιον ἐξοχικὸν δρόμον τῆς Λιβονίας! Φυσικὰ ἡ εἴδησις ἐπροξένησε μεγάλην αἴσθησιν, φαίνεται δὲ ὅτι δὲν κατορθώθη νὰ μὴ τὴν μάθῃ ἀποτόμως καὶ ἡ δυστυχὴς μνηστή. Τὴν ἀνέγνωσεν εἰς μίαν ἐφημερίδα καὶ κατέπεσεν *ὡς κεραυνόπληκτος*. Οἱ *γείτονες* κατ' ἀρχάς, κατόπιν αὐτὴ ἡ κ. Γιοχάουζεν, προσέτρεξαν εἰς παρηγορίαν καὶ βοήθειαν τῆς Ζεναΐδος Παρενσώφ. Ἀλλ' ἦτο ζήτημα ἂν θἀνελάμβανε ποτὲ ἀπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο πλῆγμα τῆς Μοίρας.

Ἐν τούτοις, ἐὰν ἐγνώσθη τὸ θῦμα, δὲν ἐγνώσθη ὅμως καὶ ὁ δολοφόνος. Κατὰ τὰς δύο ἡμέρας, 14 καὶ 15 Ἀπριλίου, κατὰ τὰς ὁποίας αἱ ἀρχαὶ εἶχον μεταβῇ ἐπὶ τόπου, τίποτε σχετικόν, καμμία εἴδησις διαφωτίζουσα τὸ σκοτεινὸν ἔγκλημα. Ἔπρεπε νἀναμείνουν τὴν ἐπάνοδον τῶν ἀρχῶν, καὶ πάλιν, πολὺ πιθανὸν νὰ μὴν εἶχαν ἀνακαλύψῃ, οὔτε αὐταί, τὸν μυστηριώδη δράστην.

Οὗτος, οἱοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο, ἐκίνει τὴν γενικὴν ἀγανάκτησιν. Ὅλη ἡ αὐστηρότης τῶν νόμων δὲν ἐθεωρεῖτο ἀρκετὴ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τοιοῦτον ἔγκλημα. Καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ρίγας ἀνεπόλουν μετὰ πόθου τὴν ἐποχήν, κατὰ τὴν ὁποίαν τὰ τρομερώτερα βανανιστήρια προηγοῦντο τῆς ἐσχάτης τῶν ποινῶν. Μὴ λησμονῶμεν ὅτι τὸ δικαστικὸν τοῦτο δρᾶμα ἔχει ὡς σκηνὴν τὰς Βαλτικὰς Ἐπαρχίας ὅπου, ὄχι εἰς πολὺ ἀπομεμακρυσμένην ἐποχήν, οἱ εἰς θάνατον καταδικαζόμενοι ἐβασανίζοντο κατὰ τὸν βαρβαρώτερον τρόπον. Κατ' ἀρχὰς τοὺς *ἐτανάλιζαν* μὲ πυρωμένα σίδηρα, κατόπι τοὺς παρέδιδαν εἰς μαστίγωσιν, εἰς χιλίους ραβδισμούς, εἰς ἑξ χιλιάδας πολλάκις, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸ τέλος κατεφέροντο ἐπὶ πτώματος... Πολλοὶ τῶν μαρτύρων ἐκείνων ἐνεκλείοντο εἰς τέσσαρας τοίχους, ὅπου τοὺς ἄφιναν νἀποθάνουν τῆς πείνης, ἐκτὸς ἐὰν ἤθελαν νὰ τοῖς ἀποσπάσουν «ὁμολογίας». Τότε τοὺς ἔτρεφαν ἀποκλειστικῶς διὰ κρεάτων ἢ ἰχθύων παστῶν, χωρὶς ποτὲ νὰ τοῖς δίδουν οὔτε σταγόνα ὕδατος,—εἶδος ἀναρρίσεως καὶ αὐτό, τὸ ὁποῖον ἀπέσπα πολλὰς ὁμολογίας, ἀκόμη καὶ ψευδεῖς...

Τὰ ἤθη ἔκτοτε μετεβλήθησαν ἐπαισθητῶς, καὶ ἂν σήμερον εἰς τὴν Ρωσσίαν ἡ θανατικὴ ποινὴ ὑφίσταται διὰ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα, διὰ τὰ ἄλλα ὅμως κατηργήθη, ἀντικατασταθεῖσα διὰ καταναγκαστικῶν ἔργων εἰς τὰ μεταλλεῖα τῆς Σιβηρίας. Ἐξορία διὰ τὸν δολοφόνον τοῦ *Σπασμένου Σταυροῦ*! Ἰδοὺ τί δὲν ἱκανοποιεῖ ποσῶς τὴν λαϊκὴν ἀγανάκτησιν.

Ὡς εἴπαμεν, ἐδόθησαν διαταγαὶ περὶ τῆς μεταφορᾶς τοῦ νεκροῦ εἰς τὴν Ρίγαν. Ὄχι διότι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐκεῖ νέα νεκροψία. Ὁ ἰατρὸς Χαμὶν εἶχεν ἐξακριβώσῃ πλέον τὸ εἶδος καὶ τὸ σχῆμα τῆς πληγῆς, καὶ εἶχε συντάξῃ τὴν ἰατροδικαστικήν του ἔκθεσιν. Ἀλλὰ διότι ὁ κ. Φρὰγκ Γιοχάουζεν ἤθελε νὰ γίνῃ ἡ κηδεία τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου του εὐπρεπῶς εἰς τὴν πόλιν, καὶ μάλιστα δαπάναις τῆς Τραπέζης.

Τὴν *πρωΐαν τῆς* 16 Ἀπριλίου, ὁ ταγματάρχης Βέρντερ παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ προϊσταμένου του, τοῦ ἀστυνομικοῦ συνταγματάρχου Ραγκενώφ. Οὗτος ἐπερίμενε ἀνυπομόνως νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῆς ὑποθέσεως, διὰ νὰ ἐξαπολύσῃ τὰ καλλίτερά του λαγωνικὰ ἐναντίον τοῦ δολοφόνου, ἐὰν ἐνδείξεις τινὲς τῷ ἐπέτρεπον. Ἀργότερα θὰ ἔβλεπαν ἐὰν ἦτο ἀνάγκη νἀναφερθοῦν καὶ εἰς τὸν Διοικητὴν τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν. Μέχρι ὥρας ἐφαίνετο ὅτι

ἐπρόκειτο περὶ κοινοῦ ἐγκλήματος,—δολοφονία μετὰ κλοπῆς.

Ὁ ταγματάρχης ἀνεκοίνωσεν ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἀνακρίσεως εἰς τὸν συνταγματάρχην Ραγκενώφ, τῷ ἐξέθεσεν ὑπὸ ποίας περιστάσεις διεπράχθη τὸ ἔγκλημα καὶ εἰς ποῖα συμπεράσματα ἤχθησαν οἱ ἐξετάσαντες τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα ἐπιτοπίως.

— Ὥστε αἱ ὑπόνοιαί σας στρέφονται εἰδικῶς ἐναντίον τοῦ ἀγνώστου ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος διενυκτέρευσεν εἰς τὸ πανδοχεῖον,—εἶπεν ὁ Ραγκενὼφ μετὰ τὴν ἀφήγησιν.

— Εἰδικώτατα, συνταγματάρχα μου.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΙ

Ο ΔΙΠΛΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ὁ μικρὸς ἐπήγαινε κλαίοντας 'στὸ δρόμο του. Μονότονο σκορπίζονταν τὸ κλᾶμα του μέσα στὴ νύκτα. Ἤτανε τυφλὸ σκοτάδι γύρω.

Ἀξαφνα στάθηκα μπροστά του ἥσυχα, χωρὶς καὶ νὰ τὸν φοβίσω. Ἔσκυψα καὶ τὸν κύτταξα, θέλοντας νὰ ξεχωρίσω τὴ μορφή του. Ἤτανε τ' ὀρφανὸ μιᾶς πτωχῆς γειτόνισσάς μου.

— Τί ἔχεις; τὸν ρώτησα γλυκά.

— Ἡ μάννα μου μ' ἔστειλε νὰ ψωνίσω, κ' ἔχασα τὰ λεφτά!

Κ' ἔκλαψε δυνατώτερα. Δὲν βρίσκονταν πολὺ μακρυὰ τὸ σπίτι του ἀπὸ ἐκεῖ.

—Τἄχασες, ἢ σοῦ τὰ πήρανε;

—Μὲ γέλασε ἕνα *παιδὶ στὸ δρόμο καὶ* μοῦδωσε αὐτὸ τὸ σουραῦλι, καὶ μοῦ πῆρε τὰ λεφτά.

— Καὶ ξέρεις νὰ τὸ παίζῃς;

— Ὄχι...

— Ἄφισε τὰ κλάματα καὶ παῖξε το λιγάκι γιὰ νὰ σ' ἀκούσω.

Κάποιους ἦχους προσπάθησε τὸ παιδάκι νὰ ταιριάσῃ, μὰ δὲν μποροῦσε. Ἡ ψυχή του ἐπάλαιβε μὲ τὸν πόθο της.

Ἐμάντευσα τὸν ἀγῶνα τοῦ μικροῦ.

— Φθάνει, τοῦ εἶπα. Νὰ σοῦ δώσω τὰ λεφτά, μοῦ δίνεις τὸ σουραῦλι;

Τὸ ρώτησα μὲ πονηριά. Ὁ μικρὸς πολὺ τὸ συλλογίσθηκε.

—Ὄχι! εἶπε τελευταῖα.

Τὸ προσωπάκι του χαμογελοῦσε ἀθώρητο.

Ἤξευρα ἐγὼ τὸ χαμόγελό του.

—Θὰ φᾶς ξύλο ἀπόψε, τοῦ εἶπα γιὰ νὰ τὸ δοκιμάσω.

— Δὲ μὲ μέλει, ἀπήντησε μὲ σιγαλὴ φωνή. Ἔχω τὸ σουραῦλι.

Ἔκαμα νὰ τοῦ δώσω τὰ λεπτά, καὶ τὸν ἔχασα ἀπὸ κοντά μου Παραπέρα ξανακούσθηκαν τὰ κλάματά του. Ὁ μικρὸς ἦταν ἀπέξω ἀπ' τὸ σπίτι του πιά!

('Από τὴν «Νέαν Ζωὴν»)

Ι. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Γ'. *(Συνέχεια)*

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *περιβάλλουσα μὲ τὰς χεῖρας τὸν λαιμὸν τῆς Κας Παστακρέμα:* —Ὤ, εὐχαριστῶ, κυρία Παστακρέμα μου!... Τί ὡραῖες ποῦ εἶνε οἱ βαρκοῦλες μὲ τὶς φράουλες!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *μειδιῶσα:*—Ἄ! τὶς θυμήθηκες τώρα, ἔ, κατεργαρούλα;..

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *μὲ γλυκύτητα:* — Μοῦ ἐπιτρέπετε... νὰ μοιράσω μὲ τὴν Ἀγγελικούλα;...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ἔκπληκτος:* — Πῶς;...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *ὡς ἄνω:*—Ἐπιτρέπετε νὰ τὴν φωνάξω;...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ.—Νὰ τὴν φωνάξῃς;... Μά...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *μειδιῶσα πονηρῶς:* —Ὤ, μὰ δὲν εἶνε μακρυά... Ἐδῶ ἀπέξω στέκεται. *(Πλησιάζει τὴν ἀριστερᾷ θύραν καὶ κάμνει νεύματα συνεννοήσεως πρὸς τὰ ἔξω.)*

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΑΙ ΑΥΤΑΙ, ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, *κατόπι* ΤΟΤΟΣ, ΜΠΕΜΠΗΣ.

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, *ποδίτσα, πλεξοῦδες, πανεράκι 'στὸ χέρι, ὅπως ἡ φίλη της. Πρὸς τὴν κυρίαν Παστακρέμα μὲ συστολήν:* — Καλημέρα σας, κυρία Παστακρέμα!

«Σοῦκοψαν τὴν πίστωσι!...»
(Σελ. 147, στ. γ'.)

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ἀναλαμβάνουσα τοὺς συνήθεις της τρόπους:* — Καλημέρα, πουλάκι μου, καλημέρα.

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *παίρνει μίαν βαρκούλαν καὶ τὴν προτείνει εἰς τὴν Ἀγγελικήν:*—Φάγε τὴ μισή.

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *σκανδαλιζομένη:* — Γιὰ ποιὰ μὲ παίρνετε;... Δρακόντισσα εἶμαι ἐγώ, καὶ δὲν τολμᾷ ἡ Ἀγγελικούλα νὰ ἔμπῃ 'στὴ σπηλιά μου;

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, *διαμαρτυρομένη:*—Ὤ, κυρία Παστακρέμα!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ. — Ἡ μὴν εἶμαι καμμιὰ τσιγκούνα, ἐξηνταβελόνα, ποῦ θὰ σᾶς ἀφίσω τώρα νὰ μοιρασθῆτε, δυό, ἕνα τόσῳ δὰ γλυκισματάκι; Πάρτε γρήγορα ἀπὸ μιὰ βαρκούλα καθεμιά!...

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, *τρέχουσα κ' ἐναγκαλιζομένη τὴν κυρίαν Παστακρέμα.*—Ὤ, τί καλὴ ποῦ εἶσθε!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *καθ' ἑαυτήν:*— Ἄχ, δὲν ἔχω δύναμι, δὲν ἔχω θέλησι, ἐτελείωσε!...

[Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέρχονται ὁ Τοτὸς μὲ τὴν σάκκαν του, κρεμασμένην ἀπὸ τὸν ὦμον, καὶ ὁ μικρὸς Μπέμπης.]

ΤΟΤΟΣ, *σοβαρός, προχωρεῖ μὲ θάρρος πρὸς τὸ ταμεῖον καὶ βγάζει τὸ κασκέτο του:* — Κυρία Παστακρέμα... τί σᾶς ὀφείλω, παρακαλῶ;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *καθ' ἑαυτήν:* — Τί ὡραίους τρόπους ποῦ ἔχει καὶ τί ὡραῖα ποῦ ἐκφράζεται!... διαβασμένο παιδί!... *(Δυνατά, φυλλομετροῦσα τὸ κατάστιχόν της:)* Ἐξῆντα δραχμὰς καὶ εἰκοσιπέντε λεπτά, κύριε Τοτέ... σὲ δυὸ μῆνες μέσα!...

ΤΟΤΟΣ: — Τὰ γλυκίσματά σας εἶνε τόσον ὡραῖα!...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *κολακευομένη:* — Μὰ δὲν εἶνε λόγος αὐτός... Ὁ νουνός σας ἐπλήρωσε τὰ χρέη σας τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ἦλθε... καὶ τοῦ ἐδώσατε τόσες ὑποσχέσεις πῶς δὲν θὰ τὸ ξανακάμετε...

ΤΟΤΟΣ: — Μὰ καὶ σεῖς, θαρρῶ, τοῦ ὑποσχεθήκατε...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Ὅτι δὲν θὰ σᾶς ξαναδώσω πίστωσι;... Ἀλήθεια.

ΤΟΤΟΣ: — Βλέπετε λοιπόν;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Ναί, ἀλλὰ τώρα πιὰ πάει, ἐτελείωσε. Ἔκλεισα τὸ λογαριασμό σας, καὶ τὸ δικό σας καὶ τῶν ἀλλωνῶν.

ΤΟΤΟΣ, *κατάπληκτος.* —Ἄ! ὥστε μᾶς κόβετε τὴν πίστωσι;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ:— Ὄχι, παίζουμε!

[Στιγμαὶ ἀμηχανίας. Ὁ Τοτὸς στρέφεται καὶ κυττάζει ζηλοτύπως τὶς βαρκοῦλες ποῦ τρώγουν τὰ δύο κοριτσάκια.]

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *στενάζουσα:*—Μπορεῖτε νὰ πάρετε μιὰ καὶ σεῖς.. χάρισμα ὅμως, ἀφοῦ ὁ λογαριασμός σας ἔκλεισε πιά... *(Κατ' ἰδίαν:)* Πάει, τὰ παιδιὰ τῆς Ζαχαροπόλεως θὰ μὲ ρίξουν στὴν ψάθα!

[Διαρκοῦντος τοῦ ἀνωτέρω διαλόγου, ὁ μικρὸς Μπέμπης ἐκταραχθῆ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ κανένα καὶ κρατῶν εἰς τὸ ἕνα του χέρι μιὰ βαρκούλα μὲ φράουλες καὶ εἰς τὸ ἄλλο μιὰ βαρκούλα μὲ κεράσια, τρώγει καὶ μὲ τὰ δύο ἀλληλοδιαδόχως.]

ΤΟΤΟΣ, *γελῶν:* —Ἔ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ ἐσένα. Τὸ ξέρεις πῶς σοῦκλεισαν τὸ λογαριασμό καὶ σοῦκοψαν τὴν πίστωσι;

ΜΠΕΜΠΗΣ, *τρομαγμένος:*—Ποιός;... τί;... πῶς;... ποῦ;...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *ζωηρῶς:*—Ὄχι, χρυσό μου... ἔτσι στὸ λένε... Γιατί τὸν πειράζεις;

ΤΟΤΟΣ:—Γιατὶ τὰ πῆρε μονάχος του, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ κανένα.

ΜΠΕΜΠΗΣ, *συνεχόμενος καὶ ἐπιστρέφων πρὸς τὰ γλυκίσματα:* — Μπορῶ νὰ πάρω... ἕνα ποῦρο μὲ κρέμα τσοκολάτα;

ΤΟΤΟΣ, *γελῶν:*— Ποῦρο ; ! Μὰ δὲν τὸ ξεύρεις, ὅτι στὴν ἡλικία σου ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα ;

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *κατ' ἰδίαν ἐνῷ ὅλοι τρώγουν:*— Τί ἀστεῖα, τί ἐξυπνα ποῦ εἶνε αὐτὰ τὰ παιδιά !... Πῶς τὰ κάμνω γοῦστο νὰ τάκούω καὶ νὰ τὰ βλέπω... νὰ μοῦ τρώγουν τὰ γλυκά !... *(Δυνατά:)* Ἀκοῦστε, μικρά μου... δὲν θέλω νὰ σᾶς κακοκαρδίζω, ἀλλὰ κάμετε γρήγορα καὶ σεῖς νὰ μὲ ξεπληρώσετε.—Πῆτέ 'το καὶ στὰ ἄλλα παιδιά... Πάρτε, ἂν θέλετε, καὶ μιὰ προθεσμία.

ΜΠΕΜΠΗΣ, *σαστισμένος κυττάζει ὅλόγυρα :*—Ποῦ ; ποῦ εἶνε προθεσμίες ;... Δὲν ἔφαγα ποτέ μου !

ΤΟΤΟΣ, *γελῶν:* — Ὄχι, δά ! Τὴν προθεσμία τὴν πῆρε γιὰ κανένα καινούργιο γλύκισμα !

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ, *γελῶσα δείχνει εἰς τὸν Μπέμπην τὰ μικρὰ κόκ:*—Νά, νά, αὐτά, ἑλληνικά, τὰ λένε προθεσμίες. *[Ὁ Μπέμπης ὁρμᾷ καὶ παίρνει ἕνα κόκ. Οἱ ἄλλοι τὸν μιμοῦνται.]*

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, *γελῶσα:*— Τὰ διαβολάκια !... Χάζι ποῦ ἔχουν !.. Μὰ γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ, παιδιά' πότε, μὲ τὸ καλό, θὰ μὲ πληρώσετε ; Τὸ μῆνα ποῦ δὲν ἔχει Σάββατο, ἔ ;

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ : — Μεθαύριο ποῦ θὰ δώσουμε ἐξετάσεις...

ΤΟΤΟΣ :—Καὶ θὰ πάρουμε ἄριστα...

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ:—Καὶ θὰ μᾶς δώσουν οἱ γονεῖς μας λεπτά,—τότε!

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ :—Μὰ πρέπει νὰ εἶσθε ἐπιμελεῖς... νὰ μελετᾶτε.

ΤΟΤΟΣ:—, Ὤ, θὰ μελετοῦμε, κυρία Παστακρέμα.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ:—. Ἔννοια σας, θὰ μελετοῦμε !

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Besançon]

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΣ'.

Ἔπειτα ἀπὸ τὸ *Μπάρμπα Βασίλη*, παιδάκια καὶ μαμμάδες ἀπεφάσισαν νὰ χορέψουν ἕναν ἄλλο χορό, πολὺ πιὸ ζωηρὸ καὶ ἀστειότατο: «Πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπέρι τοῦ διαβόλου οἱ καλογέροι.—Μὲ τὰ πόδια τους τὸ τρίβουν... — Μὲ τὴν πλάτη τους τὸ τρίβουν...—Μὲ τὴ μύτη τους τὸ τρίβουν» — καὶ πάει λέωντας.

Μ' αὐτὸ τὸ χορὸ ἔγινε πιὰ τὸ ἄνάστα ὁ Θεός. Τὰ γέλια καὶ τὰ ξεφωνητὰ ἀκούγονταν ὥς τὴν παραπάνω γειτονειά, προπάντων ὅταν ἔπεφταν ὅλες κάτω 'στὸ χαλὶ καὶ τὸ ἔτριβαν μὲ τὶς μύτες τους, ὅπως τρίβουν τὸ πιπέρι τοῦ διαβόλου οἱ καλογέροι. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε πῶς δὲν γελοῦσαν καὶ ὅταν ἔτριβαν τὸ χαλὶ μὲ τὴν πλάτη τους ἢ μὲ τὰ χέρια τους! Καὶ ἦταν ἀστειότατο ποῦ ἔβαζαν καὶ τὶς κοῦκλες νὰ τὸ τρίβουν, — ἀλλὰ ἐννοεῖται, μὲ μεγάλη προσοχή, γιὰ νὰ μὴν τριφθῇ, σᾶν πιπέρι, καὶ ἡ μύτη τους.

Ὕστερα ἔκαμαν γυμναστική, ἔπαιξαν τὰ παιγνίδια καὶ εἶπαν τὰ τραγουδάκια τοῦ Σχολείου: «Μὲ τὰ δυὸ χεράκια, πλάττω κουλουράκια — ὁ φοῦρνος θὰ τὰ ψήσῃ, τὸ σπίτι θὰ μυρίσῃ»... Ἔπειτα τὸ λαγὸ ποῦ ἀσθενεῖ: «Πήδησε, λαγέ μου, πήδησε! τρέξε, φύγε παρευθύς !...» Ἔπειτα τὸ μῦλο: «Ὁ μῦλος γυρίζει, ὁ μῦλος κροτεῖ—πλὶκ-πλάκ !... » Ἔπειτα τὸ «Βῆμα, βῆμα ζωηρὸν»—καὶ ἄλλα πολλά, ποῦ τὰ ξεύρετε καὶ ποῦ νὰ σᾶς τὰ λέγω τώρα !

Στὸ τέλος εἶχαν κουρασθῇ πολὺ καὶ εἶχαν πεινάσῃ κιόλα. Γιατί, καθὼς ξεύρετε, ἡ κίνησις ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. Καὶ νά, μὲ τὴν ὥρα ἔρχεται ἡ Καλλιόπη ἡ καμαριέρα, καὶ ἀναγγέλλει ὅτι τὸ σουπὲ εἶνε ἕτοιμο.

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΠΙΣΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ'. (Συνέχεια)

Ἐπέρασεν ὀλίγος καιρός.

Ἕνα πρωΐ, ἐξυπνήσας ὁ Σάσας, ηὗρε κοντὰ εἰς τὸ κρεββάτι του ἕνα ζευγάρι καινούργια ὑποδήματα. Περιχαρὴς τὰ ἐφόρεσε γρήγορα καὶ κατέβη εἰς τὴν αὐλήν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον παρετήρησεν ὅτι καμμίαν εὐχαρίστησιν δὲν τοῦ ἐπροξενοῦσαν ! Ἠσθάνετο πολὺ μεγαλητέραν ἐλευθερίαν ὅταν ἐπεριπατοῦσε ξυπόλυτος...Ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἔβγαλε τὰ ὑποδήματα, τὰ ἐφύλαξεν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, καὶ ἡσύχασε.

Τὴν ἰδίαν ἑσπέραν ὁ Πάρφιν Σίλιτς τὸν ἔκραξε καὶ τῷ εἶπε :

—Ὁ Θεὸς σοῦ στέλλει μίαν χαράν.

— Τί ;

—Ἕνα δῶρον ἀπὸ τὸν θεῖό σου.

— Τί δῶρον ;

— Κύτταξε.

Ἦτο ἕνα μεγάλο δέμα, τὸ ὁποῖον ὁ Σάσας ἔλυσεν ἀμέσως. Περιεῖχε πολλὰ ἀλφαβητάρια καὶ ἄλλα βιβλία διὰ παιδιά, καὶ διὰ τὸν Σάσαν τὸν ἴδιον. Μία ἐπιστολὴ τὰ συνώδευε:

«Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ ἐσὲ καὶ σὲ συγχαίρω διὰ τὴν διαγωγήν σου. Τὸ φθινόπωρον θὰ σοῦ στείλω καὶ ἄλλα βιβλία.»

—Ὁ θεῖος μου λοιπὸν εἶν' ἐδῶ ;

—Καὶ γιατὶ ἐδῶ ;

— Μὰ τὰ βιβλία ;

— Τὰ ἔφερεν ἕνας χωρικός.

— Ποῦ εἶνε τος ;

— Ἔφυγε.

— Ἀδύνατο!

Ὁ Σάσας ἠρώτησεν εἰς ὅλον τὸ χωρίον, ἠρώτησεν εἰς ὅλας τὰς καλύβας. Ὁ μυστηριώδης χωρικὸς εἶχε γίνῃ ἄφαντος. Ὁ Πάρφιν Σίλιτς παρετήρει γελῶν τὸ δύσπιστον καὶ ἐρευνητικὸν ὄμμα τοῦ Σάσα.

— Ρώτα ὁποιον θέλεις, τοῦ ἔλεγε. Ἀφοῦ σοῦ εἶπα ἐγὼ πῶς ἔφυγε !...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Σχέδια δραπετεύσεως.

Τὰ βιβλία διηυκόλυναν πολὺ τὸ ἔργον τοῦ Σάσα. Τὰ ἐμοίρασεν εἰς τοὺς μαθητάς του, οἱ ὁποῖοι, τὰς πρώτας ἡμέρας, δὲν ἐννοοῦσαν νὰ τὰ χωρισθοῦν οὔτε στιγμήν. Ὁ Σαμσόνκας ἔτρεχε κάθε τόσον διὰ νὰ προβάλῃ τὰς ἀπορίας του εἰς τὸν διδάσκαλον. Ἀνεγίνωσκαν, ἀντήλλασσαν τὰς ἐντυπώσεις των, συνεζήτουν, διηγοῦντο τἀναγινωσκόμενα.

— Τὸ βιβλίο μου λέει γιὰ μένα, ἐβεβαίωνεν ὁ Σαμσόνκας.

— Ποῦ ;

— Νά, ἐκεῖ ποῦ λέει πῶς μὲ μιὰ σιαγόνα ὄνου ἐσκότωσα πέντε χιλιάδες

ἀπ' αὐτούς... πῶς τοὺς λένε ;... ἄ, τοὺς Φιλισταίους.

—Ἀλήθεια, λέει γιὰ κάποιον Σαμψών.

— Γιὰ μένα ! Σαμψὼν καὶ Σαμσόνκας εἶνε τὸ ἴδιο ὄνομα.

— Μὰ καὶ τὸν Πεκτερὲφ Σαμψὼν τὸν λέγουν... Μὴν ἐννοεῖ αὐτόν;..

—Ἄ, μπᾶ ! αὐτὸς εἶνε γέρος... Θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ σκοτώσῃ πέντε χιλιάδες ;

—Ἐσύ, θὰ μποροῦσες ;

— Ναί.

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Βάσκας τὸν ἔρριψε πάτω καὶ τὸν ἐπρόσταξε :

—Φώναξε «χάρι !» Πὲς «συμπάθειο»!

Ὁ Σαμσόνκας ὑπήκουσε.

— Εἴδες; ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ νικήσῃς ἐμένα, καὶ θὰ μποροῦσες νὰ σκοτώσῃς πέντε χιλιάδες ;

— Μὰ ἴσως αὐτοὶ οἱ Φιλισταῖοι νὰ εἶνε τίποτε μικρούτσικοι, νάνοι...

Κ' ἔτρεξαν εἰς τὸν Σάσαν διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσουν.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποῦ ἦλθαν τὰ βιβλία, ὁ Σάσας ἦτο μελαγχολικὸς καὶ σύννους. Συχνὰ ἐπήγαινεν εἰς τὸ δάσος κ' ἐξυθίζετο εἰς σπέψεις. Μίαν φορὰν ὁ Βάσκας τὸν ηὗρεν ἐκεῖ νὰ κλαίῃ.

— Τί ἔχεις ;... Σ' ἐπείραξε κανείς ;

—Ὄχι.

— Μὰ τί ἔχεις ;

— Πῆγαινε Θέλω νὰ εἶμαι μόνος.

—Ὅπως θέλεις. Κύτταξε μόνο, ἂν σὲ πειράξῃ κανεὶς νὰ μοῦ τὸ πῆς, καὶ θἄχῃ νὰ κάμῃ μαζί μου.

Καὶ ὁ Βάσκας ἀπεμακρύνθη, μὴ θέλων νὰ φανῇ ἀδιάκριτος. Ὁ Σάσας ἐσυλλογίζετο τὴν μητέρα του. Ἐπανέβλεπε μὲ τὴν φαντασίαν του τὰ μητρικά της βλέμματα, τὰ τρυφερά της χέρια. Πῶς τὸν ἀγκάλιαζε, πῶς τὸν ἐφιλοῦσε, πῶς τὸν ἐχάϊδευε ! Καὶ ὅταν ἀκόμη τὸν ἐμάλλωνε, τὸ ἔκαμνε τόσῳ γλυκά κ' εὐγενικά ! Τότε δὲν εἶχε προσέξῃ τὴν στοργήν της, ὅπως δὲν προσέχει κανεὶς τὸν ἀέρα ποῦ ἀναπνέει καὶ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ. Ἀλλὰ τώρα... πῶς ἤθελε τώρα νὰ πέσῃ στὰ πόδια της, νὰ χωθῇ στὰ γόνατά της μὲ κλάματα!...

— Μητέρα μου! Μητέρα μου!... ποῦ εἶσαι ;

Καὶ ἔπιπτε κάτω, εἰς τὸ χορτάρι, μὲ λυγμούς.

— Μ' ἐξέχασες λοιπόν, μητέρα ; Πάρε με ἀπὸ ἐδῶ, καὶ θὰ εἶμαι καλός, ὅπως μὲ ἤθελες, γιὰ νὰ μὴ σὲ χωρισθῶ πιὰ ποτέ!.., Μητέρα ! Μητέρα μου !...

Ἡ Μελανία ἔλεγε κάθε τόσο πρὸς τὸν Πάρφιν :

— Ὁ μικρὸς στενοχωρίεται.

— Καὶ ὅμως ἐργάζεται καλά.

— Ναί, ἀλλ' ἄμα εἶνε μονάχος του κλαίει.

— Θυμᾶται τὴ μάνα του. Μὰ τί νὰ γίνῃ; Κι' αὐτὸ ἀκόμα πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρῃ.

— Φοβᾶμαι μὴν ἀρρωστήσῃ.

— Ἄ, μπᾶ ! Δὲν βλέπεις τί γερὸς ποῦ ἔγινε ; Τώρα εἶνε πιὸ γερὸς καὶ ἀπὸ τὸ Βάσκα. Καὶ τί ὄρεξι ποῦ ἔχει!.. Ὄχι, ὄχι, εἶνε πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του.

Πραγματικῶς, ὁ μικρὸς Σάσας εἶχε μεγαλώσῃ καὶ δυναμώσῃ σὰν ἄνδρας.

Μόνον ὅταν ἐτελείωνε τὴν ἐργασίαν του κ' ἐμελαγχολοῦσεν, ὅταν τὸν ἐκυρίευεν ὁ πόθος νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸ σπίτι του, νὰ ξαναϊδῇ τὴν μητέρα του, ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος καὶ ὡμιλοῦσε μόνος του. Τώρα δὲν ἐφοβεῖτο οὔτε λύκους, οὔτε ἀρκοῦδες οὔτε τίποτε.

Καὶ ὁ Κολοβὸς ἐπίσης μετεβλήθη. Εἶχε λιγνεύσῃ, ἀλλ' εἶχε γίνῃ δυνατώτερος καὶ τολμηρότερος. Τώρα, ἂν ἔβλεπε λύκον, ἴσως δὲν θὰ ἐκρύπτετο ἀπὸ τὸν φόβον του.

Ὅταν ὁ Σάσας, περιπλανώμενος εἰς τὸ δάσος, ἐκάθητο κάποτε νὰ κλαίῃ εἰς τὴν ρίζαν κανενὸς δένδρου, ὁ πιστὸς σκύλος ἐστέκετο ἀντικρύ του, ὕψωνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἄφινε μερικὰ μικρά, φιλικὰ γαυγισματάκια, ὡς νὰ ἤθελε νὰ εἰπῇ:

«Μὴν κλαῖς ! Ὅλα, σήμερ' αὔριο, θὰ διορθωθοῦν.» (Σελ. 149, στ. γ')

— Μὴν κλαῖς! Ὅλα, σήμερ' αὔριο, θὰ διορθωθοῦν!

Μίαν ἡμέραν, οἱ δύο φίλοι ἐπροχώρησαν πολὺ μέσα εἰς τὸ δάσος. Ὁ Σάσας διὰ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον, ἀνερρίχθη εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς δένδρου.

Ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο, μόλις διέκρινε τοὺς καπνούς, οἱ ὁποῖοι ἀνέβαιναν ἀπὸ τὰς ἑστίας καὶ ἔδειχναν τὴν θέσιν τοῦ χωρίου. Ὁλόγυρα καὶ μακρὰν αἱ σκοτειναὶ κορυφαὶ τοῦ δάσους ἐκυμάτιζαν ὡς ἀπέραντος θάλασσα. Τὸ γυμνασμένον ὅμως μάτι τοῦ Σάσα διέκρινεν ἐκεῖ κάτω, εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ ὁρίζοντος, μερικὰς κηλῖδας χρυσᾶς, αἱ ὁποῖαι ἔκαμαν τὴν καρδίαν του νὰ σκιρτήσῃ.

Αἱ φωτειναὶ ἐκεῖναι ἐκτάσεις ἐσημείωναν βέβαια τὸ τέλος τοῦ δάσους καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς στέππας... Καὶ ἡ ἰδέα νὰ φύγῃ, νὰ δραπετεύσῃ, τὸν ἐκυρίευσε εἴπερ ποτε ἰσχυροτέρα. Ναί, ναί, ἀπὸ ἐκεῖ εἶχε περάσῃ καὶ πρὸ ὀλίγου καιροῦ, μὲ τὸν θεῖόν του. Εἰς τὰς πεδιάδας ἐκείνας, τὰς ἀπεράντους, συναντᾷ κανεὶς ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπίτια, ὅπου εἰμπορεῖ νὰ σταματήσῃ, νὰ φάγῃ καὶ νὰ κοιμηθῇ. Καὶ δὲν εἶνε δύσκολον νὰ πηγαίνῃ κανεὶς ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι πεζός...

Ἔπειτα ὁ Σάσας ἐνθυμήθη ὅτι τηλεγραφικὸν σύρμα διασχίζει τὴν ἔρημον ἐκείνην. Δὲν εἶχε λοιπὸν παρά ν' ἀκολουθήσῃ αὐτὸ τὸ σύρμα, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς μέρη περισσότερα κατοικημένα, ὅπου θὰ ἠμποροῦσε ἐπιτέλους νὰ χρησιμοποιήσῃ τὰ χρήματά του.

Ἀλλ' ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ, ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ τὸ γρηγορώτερον. Τὸ φθινόπωρον δὲν ἦτο μακράν. Τὰ φύλλα ἀρχίζαν νὰ κιτρινίζουν, αἱ ἡμέραι ἐγίνοντο ὁλονὲν μικρότεραι. Δὲν θὰ ἠμποροῦσε τώρα νὰ κάμῃ εἰς μίαν ἡμέραν τόσον δρόμον, ὅσον θὰ ἔκαμνε πρὸ ἑνὸς μηνός. Νὰ ἀδοιπορῇ καὶ τὴν νύκτα, ἀδύνατον· θὰ ἔχανε τὸν δρόμον του, δὲν θὰ διέκρινεν ἴσως οὔτε τὸ τηλεγραφικὸν σύρμα εἰς τὸ σκότος... Ὄχι, ἂν ἤθελε νὰ φύγῃ, ἔπρεπε νὰ τὸ κάμῃ ἀμέσως. Ἀλλὰ ἐδῶ, τί θὰ ἔκαμναν ἂν τὸν ἔχαναν ἔξαφνα ;

Ὁ Σάσας ἐσυλλογίσθη.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι τὸν ἀγαποῦσαν τόσον πολύ ! Ἀλήθεια τὸν ἀνάγκασαν νὰ ἐργάζεται, ἀλλὰ κανεὶς εἰς τὸ μικρὸν χωρίον δὲν ἐκάθητο μὲ σταυρωμένα χέρια, καὶ ἔπειτα, ποῖος πρῶτος ὠφελεῖτο ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ; αὐτός!

Ὅταν ἦλθεν ἐκεῖ, ἦτο ὠχρός, ἀ-

ναιμικός, ὀχνηρός. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ τώρα! Αἱ φλέβες του ἐγέμισαν ἀπὸ ἄφθονον αἷμα, ἐδυνάμωσαν οἱ μυῶνές του, δὲν εἰξεύρει τί θὰ πῇ κούρασις. Χθὲς ἀκόμη ἐπάλαισε μὲ τὸν Βάσκαν, καὶ ὁ Βάσκας ἠναγκάσθη νὰ τοῦ ζητήσῃ χάριν! Εἰμπορεῖ τώρα νὰνεβαίνῃ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑψηλοτέρου δένδρου, χωρὶς νὰ σταματᾷ ἐν τῷ μεταξύ.

Ἔπειτα ἔχει φίλους, φίλους ἀληθινούς. Πῶς νὰ τοὺς ἀφίσῃ; Ὁ Βάσκας πιθανὸν νὰ τὸν ἀκολουθοῦσεν. Οἱ ἄλλοι ὅμως; Ὁ Σαμσόνκας, ὁ Πέτρος, ὁ Ἀξιουτάν;... Ἔμαθαν νὰ διαβάζουν, μερικοὶ ἄρχιζαν τώρα καὶ νὰ γράφουν. Ἦτο σωστὸ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του καὶ νὰ φύγῃ;...

Ἀλλὰ πάλιν, ἠμποροῦσε νὰ περάσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς ἕνα χωριουδάκι;

Νὰ περιμείνῃ τὸν θεῖόν του... Ἀλλὰ ποῦ ἦτο; Πότε θὰ ἤρχετο; Διατί τὸν ἐγκατέλειψε; Αἱ πράξεις του ὅλαι ἦσαν τόσον μυστηριώδεις καὶ ἀνεξήγητοι!

Ἀλήθεια, τὸν εἶχεν ἀφίσῃ εἰς τὸ σπίτι φίλου. Ἀλλὰ μήπως ὁ Σάσας δὲν εἶχε σπίτι, οἰκογένειαν, πατρίδα; Πρὸς τί αὐτὸς ὁ χωρισμός; Ποία ἡ ἀνάγκη νὰ ζῇ μὲ ξένους ἀνθρώπους;

Ναί, ἔπρεπε νὰ φύγῃ. Ἰδοὺ τὸ ποτάμι. Δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ ἕως εἰς τὰς πηγάς του. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ στρέψῃ πρὸς δυσμάς. Ἔτσι θὰ ἔφθανεν εἰς τὴν στέππαν...

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΚΑΪΖΕΡ

Ἀγαπητοί μου,

ΩΡΑΙΑ μας Κέρκυρα φιλοξενεῖ τώρα τὸν μεγάλον Κάϊζερ. Καὶ ὄχι ἁπλῶς ὡς περιηγητήν, περαστικὸν ἐπισκέπτην, ἀλλ' ὡς ἰδιοκτήτην, ἐρχόμενον νὰ διέλθῃ ὀλίγας ἑβδομάδας εἰς τὸ ἐξοχικόν του παλάτι. Τὸ γνωρίζετε αὐτὸ τὸ παλάτι· εἶνε φημισμένον εἰς ὅλον τὸν κόσμον διὰ τὴν μυθικήν του πολυτέλειαν καὶ τὴν ὀνειρώδη του ὡραιότητα. Ἡ φύσις καὶ ἡ τέχνη συνειργάσθησαν ἐναμίλλως διὰ νὰ ποτελέσουν αὐτὸ τὸ θαῦμα: τὸ *Ἀχίλλειον*. Μία μεγάλη ποιητικὴ ψυχή, ἡ Αὐτοκράτειρα Ἐλισάβετ τῆς Αὐστρίας, πραγματοποιοῦσα τὸ ποιητικώτερόν της ὄνειρον, τὸ ἔκτισεν ἐκεῖ, εἰς τὸ κερκυραϊκὸν Γαστοῦρι, εἰς τὴν θαυμασίαν ἐξοχὴν μὲ τὴν *μαγευτικὴν παραλίαν*, ἡ ὁποία τὴν εἶχε γοητεύσῃ κατὰ τὰς περιπλανήσεις της. Ἦτο τὸ παλάτι τῆς Νεράϊδας. Μετὰ τὸν θάνατόν της ὀλίγον ἔλειψε νὰ βεβηλωθῇ, περιερχόμενον εἰς τὴν ἰδιοκτησίαν κανενὸς Ἀμερικανοῦ νεοπλούτου καὶ ἴσως ἐπιχειρηματίου. Ἡ καλαισθησία καὶ ἡ γενναιοψυχία τοῦ Γουλιέλμου Β' τὸ ἔσωσεν ἀπὸ τὴν βεβήλωσιν. Τὸ ἠγόρασεν αὐτὸς διὰ νὰ ἔρχεται κάπου-κάπου νὰναζωογονῆται καὶ νὰ ἡσυχάζῃ. Εἶνε λοιπὸν ἡ πρώτη φορὰ ποῦ ἦλθε νὰ μείνῃ ἐδῶ, καὶ ἐλπίζεται ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἡ τελευταία. Χαίρουν καὶ πανηγυρίζουν οἱ Κερκυραῖοι διὰ τὴν τιμὴν ποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν πατρίδα των ὁ Κάϊζερ, ἀλλὰ χαίρουν μαζί των καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες, διότι ἡ μεγάλη τιμὴ ἀνταναklᾷ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ὡραία ἑλληνικὴ φύσις, θαυματουργοῦσα ἀκόμη μίαν φοράν, ἑλκύει ἐρωτευμένον μὲ τὰ θέλγητρά της ἕνα Αὐτοκράτορα. Τὸν μεγαλήτερον καὶ ἰσχυρότερον Μονάρχην τοῦ κόσμου. Καὶ ἰδού, ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου προσηλοῦται ἐδῶ, τὰ βλέμματα ὅλα στρέφονται διὰ μίαν στιγμὴν πρὸς τὴν Κέρκυραν, πρὸς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ ἀκόμη *μίαν φοράν*, — δὲν εἶνε μικρὸν τὸ κέρδος!—ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει ἢ ἐνθυμεῖται πόσον ἡ Ἑλλὰς αὐτὴ εἶνε ὡραία...

Ὁ Γουλιέλμος Β', Αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας, θεωρεῖται ὡς ἡ μεγαλητέρα, ἡ ἐπιβλητικωτέρα ἡγεμονικὴ μορφὴ τῆς ἐποχῆς μας. Κανεὶς μονάρχης, καμμία ἐστεμμένη κεφαλὴ εἰς τὸν κόσμον δὲν ἔχει τὸ μγαλεῖον τοῦ Κάϊζερ. Δὲν εἶνε μόνον διότι ἡ Τύχη τοῦ ἐχάρισεν ἕνα τόσῳ λαμπρὸν στέμμα, διότι εἶνε ὁ ἀρχηγὸς καὶ κύριος ἑξήκοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι βασιλεῖς ἢ αὐτοκράτορες μεγάλων ἐπίσης Κρατῶν, ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῶν ὁποίων ὑπάγονται ἀκόμη πολυπληθέστεροι ὑπήκοοι. Ὁ Τσάρος ἔξαφνα ἦ ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας. Ἀλλὰ μεταξὺ ὅλων αὐτῶν ὁ Κάϊζερ ὑπερέχει διὰ τὰς προσωπικάς του ἀρετάς. Εἶνε ὁ πλουσιώτερον προικισμένος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐστεμμένους, καὶ ἴσως ἀπὸ ὅλους τοὺς κοινοὺς θνητούς. Καὶ Αὐτοκράτωρ ἂν δὲν ἦτο, πάλιν θἀπετέλει μίαν πνευματικὴν καὶ ἠθικὴν κορυφήν. Τώρα εἰς τὸ ψυχικόν του μεγαλεῖον, εἰς τὸν πνευματικόν του πλοῦτον, εἰς τὴν φυσικήν του ὑπεροχήν, προστίθεται ἡ αὐτοκρατορικὴ δύναμις, ἡ λάμψις τοῦ στέμματος, ἡ αἴγλη τῆς πορφύρας. Καὶ αὐτὸς ὁ σπάνιος συνδυασμὸς τὸν κάμνει ἄφθαστον ἀληθῶς καὶ ἀπαράμιλλον.

Τί εἶνε ὁ Γουλιέλμος Β';...Ἀλλὰ τί θέλετε καὶ δὲν εἶνε! Πρῶτον καὶ κύριον εἶνε Αὐτοκράτωρ. Γεννημένος δηλαδὴ διὰ νὰ ἄρχῃ, διὰ νὰ ἵσταται ἐπὶ κεφαλῆς. Ὀλίγοι ἀπὸ τοὺς καθημένους *σήμερον ἐπὶ θρόνου*, διευθύνουν πραγματικῶς αὐτοί. Ὁ Γουλιέλμος Β' διευθύνει ὁ ἴδιος, μόνος του, τὴν Γερμανίαν, ὅπως μίαν φορὰν τὴν διηύθυνεν ὁ Βίσμαρκ, ὁ «σιδηροῦς ἀρχικαγγελάριος» τοῦ πάππου του... Ὁ ἰδικός του ἀρχικαγγελάριος εἶνε ἁπλῶς ἕνας ὑπάλληλός του... Μόλις ἀνέβῃ τὸν θρόνον ἔσπευσε *νἀπαλλάξῃ* τὸν Βίσμαρκ. Διότι δὲν ἀνέχεται κανένα «σιδηροῦν» ἐπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Εἰς ὅλα αὐτὸς θέλει νὰ πρωτοστατῇ καὶ νὰ πρυτανεύῃ. Ἡ θέλησίς του καὶ μόνη νὰ διευθύνῃ τὴν Γερμανίαν.

Φαντασθῆτε τώρα πόσα προτερήματα πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνας ἄνθρωπος καὶ πόσα πράγματα πρέπει νὰ ἠξεύρῃ, διὰ νὰ *διευθύνῃ μίαν Αὐτοκρατορίαν* ὡς ἡ Γερμανική, καὶ νὰ τὴν κυβερνᾷ τόσον δεξιῶς πρὸς τὴν Πρόοδον ὅσον ὁ Γουλιέλμος! Ὁ Κάϊζερ τὰ ἔχει ὅλ' αὐτὰ τὰ προτερήματα καὶ κατέχει ὅλας αὐτὰς τὰς γνώσεις. Στρατηγός, ναύαρχος, οἰκονομολόγος, πολιτικός, διπλωμάτης, διοικητικὸς ἄρχων, νομοθέτης, — εἶνε ὅ,τι θέλετε. Ἀλλ' εἶνε ἀκόμη καὶ ποιητής, καὶ μουσικός, καὶ ζωγράφος, καὶ ῥήτωρ, καὶ *ἱεροκῆρυξ*!! Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε εἰς τὸν κόσμον ποῦ νὰ μὴ τὸ ἠξεύρῃ ἢ νὰ μὴ τὸ ἐννοῇ. Ἔγραψεν ἕνα *λαμπρέττο* μελοδράματος. Ἐμελοποίησεν ἕνα ὕμνον του εἰς τὸν Αἰγειρον. Ἐζωγράφισε μίαν θαυμασίαν συμβολικὴν εἰκόνα. Οἱ λόγοι του θεωροῦνται ἀριστουργήματα ρητορικῆς, καί, δοθείσης εὐκαιρίας, κηρύσσει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπως ὀλίγοι ἱεροκήρυκες εἰμποροῦν νὰ τὸ κάμουν. Ὁ παρακολουθῶν τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐκπλήσσεται πραγματικῶς ὡς ἐνώπιον θαύματος. Ὁ Γουλιέλμος Β' ὑπενθυμίζει τὸν μυθολογούμενον Πρωτέα. Ὄχι μόνον διότι ἀλλάζει κάθε τόσον στολὴν καὶ ἐμφανίζεται ὑπὸ μορφὴν νέαν. Ἀλλὰ διότι ἡ ψυχή του ὑφίσταται ἀκόμη μεγαλητέρας μεταμορφώσεις. Ἔξαφνα ὁ διπλωμάτης γίνεται ζωγράφος, καὶ ὁ ναύαρχος μουσικός. Ἡ χεὶρ, ἡ ὁποία κρατεῖ τὸ σκῆπτρον, χειρίζεται συγχρόνως τὸν χρωστῆρα ἢ τὴν *μπαγκέταν*. Καὶ ὅμως εἶνε πάντοτε ὁ ἴδιος: ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος, ἕνας μεγαλοφυὴς ἄνθρωπος, ἕνα πνεῦμα ἀπὸ τὰ εὐρύτερα καὶ γενικώτερα τῶν ἡμερῶν μας.

Διὰ τοῦτο τὸ γόητρον, τὸ ὁποῖον ἐξασκεῖ ὁ Κάϊζερ, κανεὶς ἄλλος ἐστεμμένος δὲν ἐξασκεῖ σήμερον, καὶ διὰ τοῦτο ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου εἶνε τώρα ἐστραμμένη πρὸς τὴν Κέρκυραν, ὅσον βέβαια δὲν θὰ ἦτο, ἂν ἤρχετο νὰ ζήσῃ ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Ἀχίλλειον κάποιος ἄλλος ἡγεμών...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 107ος

Λύσεις Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἐξ ὅσων θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Διαπλάσεως, τῶν μηνῶν Ἀπριλίου, Μαΐου, Ἰουνίου καὶ καὶ Ἰουλίου 1908.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχίζει ὁ νέος 107ος Διαγωνισμὸς πρὸς εὕρεσιν τῶν λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐχόντων ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1908, ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν, ὀφείλουν πρῶτον νὰ προμηθευθοῦν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μου τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων.

Οἱ Ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ, τοὺς ὁποίους εὑρίσκετε ἐν ἐκτάσει εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ φύλλον 1-2 (Κεφ. Γ'.), παραμένουν οἱ αὐτοί.

Βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν τὰ ὁρισμένα διὰ τοὺς Μεγάλους Διαγωνισμούς, τὰ ὁποῖα εὑρίσκετε ἐπίσης εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Ε', ἄρθρον 2, § α. β', γ'.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ *Ἀτρόμητος Γυμνασιόπαις*, βλέπων νὰ ὀλιγοστεύῃ τὸ φῶς τῆς λάμπας, ἐπειδὴ ἐτελείωνε τὸ πετρέλαιον, ἀναφωνεῖ:

— *Μαμμά, ἡ λάμπα δύει!*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀναγεννωμένου Φοίνικος

***

Ἐρωτοῦν τὸν *Διπλωμάτην ἂν* ὁ λακές του εἶνε καλός.

— Ὤ, εἶνε δαιμόνιος! ἀπαντᾷ.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ εἶνε;

— Ἀπὸ τὴ Σπάρτη.

— Ἄ, τότε ἔπρεπε νὰ πῆς Λακε-δαιμόνιος! ἀνακράζει κάποιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαμμαρωμένου Βασιλιᾶ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

3. — Ὁ *Βροτολογὸς Ἄρης* μοῦ συνιστᾷ ἕνα πτωχὸν νέον ἀπὸ τὴν Κρήτην, πρώην συμμαθητήν του, ὁ ὁποῖος ἔχει μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἐγγραφῇ συνδρομητής μου. Ὁ Σύλλογος «Νεότης» τὸν ἐνέγραψε διὰ μίαν ἐξαμηνίαν. Τώρα μένει ἡ ἄλλη.

Ὁ Σύλλογος «Ὡραία Χίος» ἀνενέωσε διὰ τὸ 1908 τὴν συνδρομὴν τοῦ ἐκ Μακεδονίας ἀπόρου, τοῦ συστηθέντος πέρυσι ὑπ' ἀριθ. 21.

Ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπίς* μοῦ ἔστειλε κ' ἐνέγραψα τὸν ὑπ' ἀριθ. 2 συστηθέντα ἄπορον ἐκ Βόλου διὰ τὴν β' ἐξαμηνίαν τοῦ 1909. Εὖγε!

Ὁ *Ἀναγεννώμενος Φοῖνιξ* μοῦ ἔστειλε μίαν ὀγκώδη «ἐπιστολήν», ἀποτελουμένην ἀπὸ φακέλλους κενούς, τὸν ἕνα μέσα εἰς τὸν ἄλλον. Ἄνοιγα, ἄνοιγα, ἄνοιγα,—καὶ εἰς τὸ τέλος εὑρῆκα ἕνα χαρτάκι μὲ τὰς λέξεις «Καὶ τοῦ χρόνου»!» Νὰ μιὰ παληά, στερεότυπος ἀπρωταπριλιάν, ἡ ὁποία ὅμως πάντα ἔχει πέρασιν καὶ μὲ κάμνει νὰ γελῶ.

Μερικοὶ—σὰν τὴ *Μαραμένη Γαζία*,—μοῦ κάνουν κάτι πρωταπριλιές, ποῦ ἂν τῆς ἐπίστευα, μπορεῦσε νὰ μοῦ ἔλθῃ συγκοπή...Καὶ τότε τί Διάπλασι θὰ εἴχατε;

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ὡραίας ἐπιστολάς σου, *Αἰγυπτία Βασιλόπαις*. Χαίρω πολὺ ποῦ κινεῖ τόσον πυρετωδῶς τὸ ἐνδιαφέρον σου τὸ «Μυστηριῶδες Ἔγκλημα» καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν φωτογραφίαν. Ἔδωσα εἰς τὴν Κάκιαν τὸ δελτάριόν σου καὶ τὰ 15 γρόσια, μὲ τὰ ὁποῖα αὐθωρεὶ ἀγόρασε δύο πάστες καὶ τίς ἔφαγε μὲ τὴ Λιλίκα στὴν ὑγειά σου.

Ἡ πρώην *Ἀθῴα Καρδία*—φέτος ἔχει ἄλλο ψευδώνυμον,— μοῦ ἀναγγέλλει τοὺς εὐτυχεῖς της ἀραβῶνας μετὰ τοῦ πλοιάρχου κ. Νικ. Φωκᾶ. Ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου τῆς εὔχομαι νὰ εἶνε *ἀνθόσπαρτη ἡ νέα ζωή* της καὶ νὰ εὕρῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἐκπλήρωσιν ὅλων τῶν εὐγενῶν ἰδανικῶν της.

Ἤρχισαν νὰ μοῦ στέλλουν καὶ λύσεις τοῦ Γεωμετρικοῦ Προβλήματος. Καὶ μερικαὶ ἀπὸ αὐτὰς — ποῖος θὰ τὸ ἐπίστευε; — εἶνε ὀρθαί. Ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι δὲν θὰ τὸ ἔλυε κανείς, διότι κανεὶς δὲν τὸ ἔλυσεν ὅταν ἐπροτάθη τὸ ἴδιον ἀπὸ ἕνα ξένον περιοδικόν. Φαίνεται ὅμως ὅτι τὰ Ἑλληνόπουλα εἶνε ἐξυπνότερα ἀπὸ τὰ Φραγκόπουλα...

Τί εὐχὴ Θεοῦ, *Γαλανὴ Ἑλληνοπούλα*! Νὰ μὴν εἶνε δυνατὸν ἀκόμη νὰ εὕρῃς κατάλληλον ψευδώνυμον! Διότι καὶ τὸ νέον ποῦ προτείνεις δὲν εἶνε διὰ τὴν «Διάπλασιν». Εἴδες ποτὲ τοιοῦτον εἶδος ψευδώνυμα εἰς τὸ φύλλον μας; Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μίαν συμβουλήν: Νὰ κρατήσῃς αὐτὸ ποῦ ἔχεις.

Καλὰ ἔκαμες, *Εὔσκιε Πλάτανε*, διότι πολὺν καιρὸν ἀκόμη θὰ ἐπερίμενες διὰ νὰ σοῦ παραχωρήσῃ τὴν θέσιν τῆς ἡ ἀδελφή σου... Χαίρω πολὺ ποῦ *βλέπω* καὶ εἰς σὲ τὸν ἐνθουσιασμόν της φαίνεται ὅτι εἶνε... οἰκογενειακόν σας.

Τὸ εἶδα κ' ἐγὼ τότε, *Γαργαφία Κρήνη*, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμοῦμαι ἂν σᾶς τὸ εἶπα: Εἰς τὸ Ἀπογραφικὸν Δελτίον, καὶ εἰς τὴν στήλην τοῦ ἐπαγγέλματος, κάποιος Π. Α. ἐξ Ἀθηνῶν, ἔγραψε: «Συνδρομήτρια τῆς Διαπλάσεως». Ὅταν τὸ ἐδιάβασα εἰς τὰς ἐφημερίδας, μεταξὺ τῶν παραδοξῶν τῆς Ἀπογραφῆς, ἔψαξα εἰς τὸ Μητρῶον, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δέκα τοὐλάχιστον συνδρομήτριαί μου ἐξ Ἀθηνῶν ἔχουν ἀρχικὰ Π. Α. Ποία νὰ ἦτο ἀρά γε;

Ἂν καὶ παλαιὸς συνδρομητής, *Ἀνδρόνικε Μ.*, δὲν ἐδιάβασες φαίνεται τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 1—2 φύλλον. Διάβασέ τον καὶ θὰ ἴδῃς πότε καὶ πῶς εἰμπορεῖς νὰ μοῦ στέλλῃς Πνευμ. Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Ὡραία ἦτο ἡ φωτογραφία, *Μαραμένη Φύσις*, καὶ πολὺ εὐχαριστήθηκα ποῦ τὴν εἶδα· τὴν παρέδωσα δὲ εἰς τὴν *Μιμόζαν* ποῦ τὴν ἐζήτησε. Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τῆς ἀθελφούλας σου. Νὰ μοῦ τὴν φιλήσῃς.

Καὶ σὺ τὰ ἴδια, *Ἀστὴρ τῆς Χίου*!... Φαίνεται ὅτι ἐκάματε συνωμοσίαν μὲ τὴν *Μαραμένην Γαζίαν* καὶ μὲ ὅλον τὸ συμβούλιον τῆς «Ὡραίας Χίου» νὰ μὲ γελάσετε. Ἀλλὰ νὰ εἰπῆτε εἰς τὸ *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο* ὅτι δὲν ἐπέρασε ἡ Πρωταπριλιά σας.

Τὰ ἐμάθατε λοιπόν; Ἡ πολυτελής μας ἔκδοσις εἶνε ἐξησφαλισμένη, διότι ἡ *Ἑλληνικὴ Αἴγλη* μοῦ ἤρθε ἕνα ξεσπάθωμα καὶ ἕνα... τετράφυλλο τριφύλλι. Πρὸ ἡμερῶν εἶχεν εὑρῇ ἄλλο ἕνα, καὶ τότε εἶπεν ὅτι ἂν ξαναύρισκε, θὰ ἦτο διὰ τὴν Διάπλασιν. Καὶ πραγματικῶς, νά το! "Ἂς μοῦ τὸ στείλῃ λοιπόν. Εἰμπορεῖ κάτι νὰ ξεύρουν ὅσοι λέγουν ὅτι φέρει εὐτυχίαν.

«Βλέπω ὅτι σκέπτεσαι φέτος νὰ μᾶς ἐνθουσιάσῃς μὲ τὶς ὄμμορφες κομψιδίες σου,— μοῦ γράφει ἡ *Μελαγχολινὴ Ὀνειροπόλος*. — Τί ὄμμορφη ποῦ ἦτο ἡ Ὑπηρέτρια τοῦ Διαβόλου! Ἀλλ' ἡ σημερινή μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ τὴν ὑπερτερήσῃ...»—Ναί, διὰ νὰ σοῦ περάσῃ καὶ ἡ μελαγχολία. Γράψε μου καὶ μὴ σὲ μέλῃ· ποτὲ δὲν μ' ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαί σου.

Γιάννη Ἀγιάννη, εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ τετραδίου τῶν Μικρῶν Μυστικῶν εἶσαι ὅλως ἐλεύθερος νὰ γράφῃς *καὶ* τὸ ὄνομά σου ἢ μόνον τὸ ψευδώνυμόν σου. Βεβαίως, δύο, καὶ τρία, καὶ δέκα τετράδια εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ ἀνοικτοῦ φακέλλου, ἀλλὰ θὰ σοῦ τὰ ζυγίζουν εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ θὰ πληρώνῃς τὸ ἀνάλογον τέλος. Προτάσεις δημοσιεύω ἀπὸ 3—5 τοῦ καθενός, κατὰ τὸν χῶρον ποῦ ἔχω. Ἀλλ' ὅταν προτείνῃ κανεὶς μόνον πρὸς ἕνα ἢ πρὸς δύο, ποῦ νὰ εὕρω νὰ τοῦ δημοσιεύσω τρεῖς ἢ πέντε; Ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ ἐνόησες, σὺ ποῦ ἔλυσες καὶ τὸ Γεωμετρικὸν Πρόβλημα.

Σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις, *Μενεξεδένιο Μπουκετάκι*. Τὸ γραμματάκι σου μὲ τὸ ὡραῖον χαρτί, κομψότατον καὶ χαριτωμένον. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά.

Ἀλατοκοῦκι, πολὺ μὲ διεσκέδασαν αἱ περιπέτειαί σου αἱ σχετικαὶ μὲ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος. Χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου ποῦ «μαζί σου τώρα ἀπέκτησε νέον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Διάπλασιν».

Μυροβόλος Χαραυγή, εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα καὶ διὰ τὰ καλὰ λόγια. Ὡραία ἡ περιγραφὴ τῶν ἐξετάσεων τῆς Γυμναστικῆς.

Ὁ *Δόκιμος Καλλιτέχνης* εἰς τὸ φοὺτ-μπὼλ ἔσγαλε τὸ χέρι του. Καὶ μοῦ γράφει νὰ τό πῶ, διὰ νὰ προσέχουν ὅσοι φίλοι μου παίζουν αὐτὸ τὸ παιγνίδι ποῦ εἶνε ἐπικίνδυνον. Ἐξ αἰτίας τοῦ παθήματός του, ὁ *Δόκιμος* χάνει καὶ τοὺς Πανθεσσαλικοὺς Ἀγῶνας ὅπου εἶχε πολλὰς ἐπιτυχίας, διότι καὶ δισκοβόλος καλὸς εἶνε καὶ ἀκοντιστής. Τί νὰ γίνῃ! ὑπομονή...

Μερικοὶ μοῦ γράφουν ἁπλῶς μὲ τό νομά των—καὶ μάλιστα ὑπογραφὴ δυσανάγνωστος πολλάκις,—χωρὶς ψευδώνυμον. Νὰ εἰξεύρουν αὐτοὶ ὅτι ἀπάντησιν δὲν εἰμποροῦν νὰ ἔχουν εἰς αὐτὴν τὴν στήλην. Ἐδῶ ἀπαντῶ μόνον πρὸς ψευδώνυμα. Οὔτε εἶνε εὔκολον διὰ κάθε γράμμα ποῦ λαμβάνω νὰ ψάχνω εἰς τὸ βιβλίον τῶν ψευδωνύμων. Λοιπόν, ὅσοι ἔχετε ψευδώνυμον, νὰ τὸ σημειώνετε πάντοτε εἰς τὰς ἐπιστολάς σας (καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο μοῦ στέλλετε,) *πλησίον τῆς ὑπογραφῆς σας*, ἡ ὁποία ἐπίσης εἶνε ἀπαραίτητος. Ὅσοι δὲν ἔχετε ψευδώνυμον καὶ θέλετε νἀλληλογραφῆτε μαζί μου, νὰ πάρετε.

Οὔτε εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον δὲν κατορθώνω νὰ δημοσιεύσω τὴν μέχρι τοῦδε κίνησιν τοῦ Ξεσπαθώματος. Παρουσιάσθησαν μερικαὶ δυσκολίαι, αἱ ὁποῖαι μὲ ἀναγκάζουν τὴν τελευταίαν στιγμὴν νἀναβάλω καὶ πάλιν τὴν δημοσίευσιν διὰ τὸ *προσεχές*.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Τερπικέραυνος Ζεύς, α (;;! +) *Ὀμηριάς*, κ. (123) *Κύκνειον Ἄσμα*, α. (Θ. Γ.) *Ἄνθος τῆς Χίου*, κ. (Ε. Τ.) *Ἐθνικὸς Στόλος*, α. (Α. Τ.) *Τέλλος Ἀκρίτας*, α. (Κ. Τ. χαιρετισμοὺς εἰς τὸν ἀδελφόν σου·) *Παρία Κόρη*, κ. (Σκρίπ-σκραπ) *Ἄρχων τοῦ Πηλίου*, α. (Α. Ζ.) *Μῆλον τῆς Ἔριδος*, κ. (Μ. Α.) *Διαβολάκος Ἀλεξανδρείας* (+++).

Ἀνανέωσις Ψευδωνύμων: Τόξος, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ τοῦτο τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: τὸ *Μαραμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Αἴγλην*, *Δόξαν* καὶ *Τροβατόρε*·— ὁ *Μάρκος Αὐρήλιος* μὲ τὴν *Σονάταν Μπετόβεν* καὶ *Σκηπίωνα τὸν Ἀφρικανόν*· — ἡ *Ἀθάνατος Ἑλλὰς* μὲ τὴν *Φίλεργον Κόρην*, *Διαβολάκι τῆς Σκοτίας* καὶ *Ἰωάνναν Δάρκ*· — ὁ *Τάλως* μὲ τὴν *Σανθὴν* *Ἀρμονίαν* καὶ *Φαντασίαν*·—ὁ *Μυρηνδὼν* μὲ τὴν *Ἐλπιδο-*

φόρον Ἑλληνοπούλαν, Ἐλπίδα τοῦ Μέλλοντος καὶ *Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου*·—ἡ *Ἀγρωβιολέττα* μὲ τοὺς *Καλλικαντζαρέους*· — ἡ *Διοπτροφόρος* μὲ τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος, Λήθην* καὶ *Ἑλληνικὸν Κλέος*·—ὁ *Δούξ τῆς Ἀχαΐας* μὲ τὴν *Σονάταν Μπετόβεν, Ἐθνικὸν Ἰδεῶδες* καὶ *Μορμαρωμένον Βασιλῆᾶ*·—τὸ *Ἀγκαθάκι* μὲ τὸν *Πετρογιάννην, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν*· — ἡ *Ἔνδοξος Ἐλευθερία* μὲ τὸν *Ἀνδρίαντα τοῦ Κολοκοτρώνη, Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας* καὶ *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*·—τὸ *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα, Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο* καὶ *Μελαγχολικὴν Σεληνολάτριδα*·—ἡ *Μυρόεσσα Φύσις* μὲ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Σωτηρίας, Ρεμβάζουσαν Καρδίαν* καὶ *Ρεμβάζουσαν Σεληνολάτριδα*· — ἡ *Γαργαφία Κρήνη* μὲ τὸν *Μαρμαρωμένον Βασιλῆᾶ, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιὰν* καὶ *Ποιμενίδα Μυρτώ*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ἀγράμπελην* (μὰ καὶ ἄλλο δυστύχημα; εἶνε φοβερὸν | θερμότατα συλληπητήρια·| *Μέγαν Ἀλέξανδρον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ρίζοσπάστην* (πῶς ἐπῆγε λοιπὸν ἡ λαμπαδηφορία; ἡ Κυριακὴ λίαν προσεχῶς·) *Ἐλεύθερον Ἕλληνα* (ἔστειλα·) *Ρηγολέττον, Γυμνασιόπαιδα* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχῃς κάτι πολὺ ἀσπουδαῖον νὰ μοῦ γράψῃς· ἀρκοῦν καὶ αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔγραψες, ἔτσι, γιὰ νὰ μὴ λησμονούμεθα·) *Ἐθνικὸν Ὕμνον, Μυροβόλον Χαραυγήν, Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα* (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου ἐκείνην πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος μοῦ εἶπε ὅτι θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ·) *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* (ἔλαβα·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (ἔστειλα καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃς·) *Γλυκοχάραμα* (ὡραῖα ὅσα μοῦ γράφεις περὶ τῆς 25ης Μαρτίου·) *Θεοδόσιον Σ. Μ.* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Πρόαντα τὸν Νικίου, Ἔνδοξον Ὕδραν* (ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται· τετράδια ἔστειλα· ἀπορῶ κ' ἐγὼ πῶς ἔλαβες τὰ ἰρία φύλλα μαζί, ἐνῶ ἐστάλησαν χωριστά·) *Πλοίαρχον Νέμον* (ἔστειλα· εὔχομαι περαστικὰ εἰς τὸν πατέρα σου· ἡ ἐγγραφή τοῦ Χ. Δ. ἐπέρασεν εἰς τὸ ξεσπάθωμά σου· εὐχαριστῶ πολύ·) *Μονάκριβην Ξανθούλαν, Ἑλληνικὴν Φουστανέλλαν, Ἔνωσις ἢ Θάνατος* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Φατμὲ Χανούμ* (αἱ προτάσεις σαν εἰς τὸ προσεχές·) *Μυρμηδόνα* (εὐχαριστῶ, μερικὰ θὰ τὰ χρησιμοποιήσω· αἱ προτάσεις σου ἀνεβλήθησαν ἐλλείψει χώρου·) *Μαγεμένο Τριαντάφυλλο* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *1 Ἀπριλίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δεκταί: *ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 15 Ἀπριλίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 25 Ἀπριλίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 9 Μαΐου.*

Νέος Διαγωνισμὸς Λύσεων

[Κατὰ τάνωτέρω προκηρυχθέντα, ἀπὸ τοῦ σημαρινοῦ φυλλαδίου ἀρχίζει ὁ νέος 107 Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων].

---

180. Λεξίγριφος.

Ἐπίρρημα μ' ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου ἑνωμένο
Ἥρωα βασιλόπαιδα σοῦ δείχνουν ξακουσμένο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Ρόδου τῆς Αὐγῆς*

181. Μεταγραμματισμός.

Τὸ ζῶον τὸ τετράποδον γεννήθηκε μὲ τύχη
Καὶ μπόρεσε μὲ μι' ἀλλαγὴ στὴ μέση νὰ πιτύχῃ
— Μικρὸ-μικρὸ ἀκόμα —
Ὄχι μονάχα ἄνθρωπος νὰ γίνῃ, μὰ νὰ βάλῃ
Καὶ στέμμα στὸ κεφάλι!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου Αὐγερινοῦ

182. Ἀναγραμματισμός.

Ἓν μέλος τοῦ προσώπου
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Εἰς τὴν Ἀσίαν πόλιν
Μεγάλην θάντικρύσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνσάρκου Ἀγάλματος

183. Μωσαϊκόν.

Λύσις χωρὶς τὸ πρῶτόν μου ποτὲ δὲν θὰ βρεθῇ
Οὔτε χωρὶς τὸ δεύτερον, *βραβεῖον* θὰ δοθῇ
Οὔτε χωρὶς τὸ τρίτον μου θὰ *φᾷς* ποτὲ *ψωμί*·
Τὸ τέταρτον στὸ *χέρι* σου νομίζω πῶς χωρεῖ,
Τὸ πέμπτον καὶ τὸ ἕκτον μου *λοχίας* τὰ φορεῖ.
Τὸ ἕβδομον, ὦ λῦτά μου, εὑρὲ εἰς τὸ *φυτόν*,
Ἓν ἄνθος ὡραιότατον νὰ κάμῃς στὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νενίκηκας Χριστὲ

184. Κυβόλεξον.

* * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * * * = Προφήτης Ἑβραῖος.
* * * * = Μέρος τῆς οἰκίας.
* * * * = Πρόσωπον τῆς Π. Διαθήκης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Νυκτὸς

185. Τρίγωνον.

* * * * * = Εἷς τῶν ἑπτά.
* * * * = Ἀρχαῖος Θεός.
* * * = Ἥρως τραγῳδίας.
* * = Ἀντωνυμία κατὰ γενικήν.
* = Γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄστεως τῆς Ἰωνίας

186. Ἐπιγραφή.

ΜΑ ΦΙ ΑΝ Ε ΗΣ ΑΟ ΘΗΣ
ΜΑ ΠΟ ΣΕΙ Ε ΚΑΙ ΑΥ ΘΗΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ *Πίστις-Πατρὶς*

187. Συλλαβικὴ Μεσοστιχίς.

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀγρίαν ὀπώραν:

1. Χρονικὸν ἐπίρρημα, 2. Τὸ θηλυκὸν ζώου χρησίμου, 3. Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπίωνος τοῦ Ἀφρικανοῦ

188. Μικτόν.

αε-τπς-αι-ζκν-αε-μχλς-αι-τξ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

189. Γρῖφος.

το
το Α το
το Α το
το
ὀυη

Τ
Τ Τ
Τ Τ Τ
Τ Τ Τ
Τ

Ἀ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλοπάτριδος Ἕλληνος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωρισμὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Συγχαίρομεν *Διακριθεῖσαν* δι' ἔκτακτον ἐπιτυχίαν Μαγεμένου Τριανταφύλλου ἐν τῷ Ὠδείῳ Λότνερ. Τὴν *Ἑλληνικὴν Δόξαν* ἐρωτῶμεν διατί ἦτο μελαγχολική;— *Καλλικαντζαρόοι.* *(Η, 186)*

Οἷα ἀκεραιότης χαρακτῆρος! Οἷα σταθερότης λόγου! Νίκην νομίζεις, πρώην *Φιλελεύθερε*, τὴν διὰ καλπονοθεύσεων; Ἀλλὰ τὰ παθήματα γίνονται μαθήματα!—*Τάλως.* *(Η, 187)*

Ἐλπὶς τοῦ *Μέλλοντος* καὶ *Αἴγλη ἐν Ζόφῳ!* Ἦτο πλένα λοῦνα... ἦτο πανσέληνος...— *Κύκνειον Ἆσμα*....γελᾷ!!— *Κῆρυξ τοῦ Δικαίου.* *(Η, 188)*

Τῷ ἀναχωρήσαντι φιλτάτῳ *Ζιζανίῳ Καίρου* εὔγομαι καλὴν διασκέδασιν.— *Ξενητευμένο Ἑλληνόπουλο.* *(Η, 189)*

Παρακαλῶ τοὺς πέρυσιν ψηφίσαντάς με ὅπως μοὶ ἀποστείλουν τὰ ψευδώνυμα μετὰ τῶν διευθύνσεών των.— *Μεγάλη Ἰδέα.* *(Η, 190)*

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς 25ης Μαρτίου εὔχομαι φίλοις συναδέλφοις τὸ «Καλὴ Πατρίδα».— *Μεγάλη Ἰδέα.* *(Η, 191)*

Τὸν *πανηγυρικώτατα ἐκλεγέντα* πάλιν πρόεδρον «*Πανελληνίου*» *Κυανόλευκον Ἀόβαρον* συγχαίρομεν ἐγκαρδίως, ὑποσχόμενοι ἔκθυμον ὑποστήριξιν καὶ ἀφοσίωσιν παντοτεινήν.—*Στέφανος Δόξης, Καταυγάζων Αὐγερινός.* *(Η, 192)*

Grigoriou, Petit National Han 15, Galata, Constantinople, echange cartes vues. *(Η, 193)*

Παύω ἀνταλλαγὴν δελταρίων. Θερμῶς εὐχαριστῶ ἀποστείλαντάς μοι.— Εἰρήνη Χ. Πωλογεώργη. *(Η, 194)*

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν. Γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνος. Διεύθυνσις ἀσφαλεστάτη: Ἀνίδα Οὐρανίαν Π. Ἀλεξάκη, Τάραψα (Λακεδαίμονος) *(Η, 195)*

Ἐγκάρδια συγχαρητήρια τῷ *Μαρμαρωμένῳ Βασιλῆᾷ* διὰ τὴν θριαμβευτικήν του νίκην, ***Ζήτω ὁ Μαρμαρωμένος Βασιλῆᾶς μας.***— *Ἱππομένταυρος.* *(Η, 196)*

Πάπας ἀπώλετο! *Βασιλόπαις* ἐν Ραμᾶ παπάκι της κλαίει! θρηνεῖ κι' ὀδύρεται, τελάλην εὑρίσκει! Μὴ τέκνον κλαῖε! ἐς Ἅδην γὰρ οἰμωγαὶ ὁδηγοῦσι! πολλοὶ δὲ ποιοῦμεν κεφαλὴν προέδρου!!! Πάπας ἀνεύρετο! *Χιακὸς Ἀστὴρ* εἰς δίκην ἐνάξει σε, ὦ *Αἰγυπτία*, κηρύκεια ζητῶν. Λάζαρος ἀνέστη.—*Φιλότιμο, Ἰδανικότης.* *(Η, 197)*

Κριμαῖκὲ Γιάννη! σ' ἐπιάσαμε ἐπ' αὐτοφώρῳ! Ζελ... καὶ Ναρσῆς σ' ἐπρόδωσαν... Πάψε μαλλιαρέ! Θὰ πάθῃς δουλειὲς σκληροτράχηλε! ἀστυνομία ἀνοικτοκάρδων ἐπὶ ἴχνη!—*Κράτος Ἀνοικτοκάρδων.*

Φιλότιμο, τί μανθάνω; ἡ *Βασιλόπαις* σοῦ ἀφήρεσε τὴν ἀλυσίδα! χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς!! πῶ! πῶ! πῶ! ἐντροπή σου, πρωθυπουργέ!!—*Χιακὸς Ἀστὴρ.* *(Η, 199)*

Βασιλόπαι! *Ἰδανικότης! Γαζία!* καὶ Σια. Καὶ οὕτω βοήσωμεν! ἐνικήθητε! κατετροπώθητε! ἐν ὑπογείοις ἐκρύβητε! μὸκ λοιπὸν κι' ἄλλη φορὰ ἂν θέλετε ξαναπεράσετε ἀπ' τὴν Ἄνδρο. Κράτος ἀνοικτοκάρδων πανηγυρίζον περιφανῆ νίκην, προσκαλεῖ ὑμᾶς εἰς après midi ἐκ τύρμεων καὶ χορῶν φελλαχικῶν.—Ὁ Πρωθυπουργός, Ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ Σια. *(Η, 200)*

Αἰγυπτία *Βασιλόπαι*, ἕνεκα τῶν δύο σημαντικῶν λωποδυσιῶν, ἃς διέπραξες, διετάχθη *Μενεξεδένιο Ὄνειρο*, ἀρχηγὸς τῆς φρουρᾶς, ὅπως ἐνεργήσῃ σύλληψίν σου.— *Ἀστὴρ τῆς Χίου* (ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν). *(Η, 201)*

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ Ὁδὸς Σοφοκλέους ἀριθ. 9.—Στοὰ Πάππου.